

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/28/2021
Identifikačné číslo spisu: 5115234921
Dátum vydania rozhodnutia: 17.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:5115234921.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Lenky Praženkovej v spore žalobcu WM Consulting & Communication, s.r.o., so sídlom Žilinská cesta 130, Piešťany, IČO: 34 127 798, zast. Roman Kvasnica a partneri, s.r.o., so sídlom Žilinská cesta 130, Piešťany, IČO: 36 866 598, proti žalovanej Ing. C. G., nar. X. C. XXXX, trvale bytom P., zast. JUDr. Mário Buksa, právne služby, s.r.o., so sídlom Červenej armády 1, Martin, IČO: 36 862 819, o zaplatenie zmenkovej pohľadávky 64.498,50 eur a iné, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 10CbZm/55/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 14CoZm/11/2019-465 zo dňa 28. januára 2021, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaná m á voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 10CbZm/55/2015-316 zo dňa 11. septembra 2018 žalobu voči žalovanej v celom rozsahu zamietol a priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa pôvodne domáhal voči žalovanej (pôvodne ako žalovaná 1/) a žalovanému 2/ vydania zmenkového platobného rozkazu, ktorým by súd obom žalovaným uložil spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi zmenkovú sumu 64.498,50 eur, 6% ročný úrok zo zmenkovej sumy 64.498,50 eur od 1. júla 2015 do zaplatenia, odmenu vo výške 214,99 eur a náhradu trov konania. Žalobca svoj nárok odôvodnil tým, že je majiteľom vlastnej zmenky vystavenej v Martine dňa 8. februára 2009 vystaviteľom KODET ART, s.r.o., znejúcej na zmenkovú sumu 64.498,50 eur, splatnej dňa 30. júna 2015 s doložkou „bez protestu“ a platobným miestom v Bratislave, na adrese Suché Mýto 6. Žalobca zmenku nadobudol od Slovenskej sporiteľne, a.s. (ďalej aj „SLSP“) rubopisom

dňa 30. júna 2015. Žalobca predložil zmenku na plnenie na platobnom mieste, pričom vystaviteľ zmenkovú sumu ku dňu podania žaloby nezaplatil. Za zaplatenie zmenky vystaviteľom sa pre celú zmenkovú sumu zaručili zmenkovým ručením žalovaná spolu s pôvodne žalovaným 2/, pričom ku dňu podania žaloby zmenkovú sumu nezaplatili. V doplnení návrhu žalobca uviedol, že medzi SLSP ako pôvodným veriteľom zo zmenky a žalovanými ako avalistami zmenky nebol a nie je žiaden kauzálny vzťah, ktorý by sa týkal zmenky, žalovaní zmenku avalovali ako spoločníci vystaviteľa zmenky. Súd prvej inštancie vo vzťahu k pôvodne žalovanému 2/ vylúčil žalobný návrh na samostatné konanie.

3. Súd prvej inštancie uviedol, že námietka žalovanej, že na zmenke uvedený ručiteľ zmenku nepodpísal, je námietkou absolútnou, ktorú je možné zo strany zmenkového dlžníka vznášať proti každému majiteľovi zmenky bez toho, aby bola podriadená ust. čl. I § 17 zákona zmenkového a šekového č. 191/1950 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZZŠ“), pričom indosácia zmenky na možnosť uplatnenia takejto námietky nemá vplyv. Za určujúce považoval posúdenie, či vznikol zmenkový záväzok žalovanej v postavení avalistu predmetnej zmenky na základe pravého podpisu. V znaleckom posudku č. 2/2018

zo dňa 29. januára 2018 znalec vyslovil, že podpis pod označením avalistu na prvopise spornej zmenky nie je možné uznať za pravý podpis žalovanej. Znaleckým posúdením neboli zistené žiadne znaky nasvedčujúce technickému falšovaniu podpisu, teda podpis bol výsledkom autentického písárskeho prejavu. Žalobcom namietané vymedzenie znaleckej úlohy vyhodnotil súd prvej inštancie ako nedôvodné, keďže v konaní bolo podstatným to, či podpis v poradí prvého avalistu na zmenke je vlastnoručným podpisom žalovanej, čo sa premietlo do vymedzenia znaleckej úlohy.

4. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní nebolo spoľahlivo preukázané, že podpis, ktorým bol opatrený prvopis zmenky, je vlastnoručným podpisom žalovanej, a teda žalobca nepreukázal platnosť zmenkového vyhlásenia žalovanej. Žalovaná spochybnila pravosť podpisov viažúcich sa k jej menu na zmenke a na zmluve o vyplňovacom práve, pričom dôvodnosť tejto námietky mal súd z vykonaných dôkazov preukázanú. Ostatné dôkazy označené žalobcom nespochybnili závery znaleckého posudku, a sporné skutočnosti manipulácie s obsahom zmenkovej listiny pri označení dátumu vystavenia zmenky a existencie žalovanou nepodpísanej dohody o zmenkovom vyplňovacom práve žalobca neobjasnil. Keďže sporný nárok bol uplatňovaný zo zmenky, okolnosť preukázania pravosti podpisu na zmluve o vyplňovacom práve bez preukázania pravosti podpisu na zmenke nezakladá legitimáciu žalobcu pre priznanie žalovaného nároku.

5. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom č. k. 14CoZm/11/2019-465, zo dňa 28. januára 2021, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, pričom sa so závermi súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožnil. Na doplnenie uviedol, že v konaní nedošlo k žalobcom namietaným vadám procesného postupu súdom prvej inštancie, konštatoval, že súd prvej inštancie sa dostatočne vyjadril k skutkovým a právnym otázkam relevantným pre rozhodnutie o spore. Dostatočne uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, ktoré dôkazy vykonal, ktoré nevykonal a prečo, ako vykonané dôkazy zhodnotil a v akých vzájomných súvislostiach. Za dostatočné považoval aj odôvodnenie týkajúce sa právneho posúdenia veci.

6. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), pretože súd nevykonal dôkaz výsluchom žalovanej, ktorý navrhoval elektronickým podaním zo dňa 6. marca 2018, uviedol, že táto je nedôvodná. Odvolací súd sa oboznámil s uvedeným elektronickým podaním konštatujúc, že z neho nemožno prijať záver o návrhu žalobcu na vypočutie žalovanej, nakoľko z neho vyplýval len návrh na vykonanie dokazovania výsluchom znalca a označených svedkýň - zamestnancov SLSP. Vo vzťahu k uvedenému poukázal aj na ods. 31 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, z ktorého vyplýva, že súd prvej inštancie venoval dôkazným návrhom žalobcu dostatočnú pozornosť, posúdil ich a pokiaľ

im aj nevyhovelo (výsluch žalovanej, vo vzťahu k Zmluve o vyplňovacom práve), tak výsluch sporovej strany je len jedným z dôkazných prostriedkov, a ak v konaní boli produkované iné tvrdenia a dôkazy, z ktorých ustálil súd dôvodnosť obrany žalovanej voči žalobou uplatnenému nároku, tak nebolo možné konštatovať, že by postupom okresného súdu došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom.

7. K ďalšej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie vychádzal pri hodnotení znaleckého posudku zo skutočnosti, že podpisy na porovnávacích materiáloch sú vlastnoručnými podpismi žalovanej, pričom preverení tejto skutočnosti sa ani na základe žalobcových námietok, nezaoberal, poukázal na obsah spisu a vyjadrenia znalca. Na žalobcove námietky v odvolaní, spočívajúce v návrhu na vykonanie dokazovania vypočutím žalovanej, aby uviedla či podpisy na porovnávacích materiáloch označených v znaleckom posudku sú alebo nie sú jej vlastnoručnými podpismi, ktoré súd prvej inštancie nevykonal (čím malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces), odvolací súd konštatoval, že tieto odvolacie dôvody nebolo možné stotožniť s procesnými návrhmi žalobcu na dokazovanie učinené v prvoinštančnom konaní. Uviedol, že žalobca navrhol na ústnom pojednávaní dňa 11. septembra 2018 výsluch žalovanej, o ktorom bolo okresným súdom rozhodnuté. Odvolací súd sa oboznámil s porovnávacím materiálom v znaleckom posudku ako i argumentáciou znalca vo vyjadrení k námietkam žalobcu voči znaleckému posudku, a mal za to, že žalobca neuviedol žiadne tvrdenia, okolnosti a ani skutočnosti, ktoré by relevantne dokázali spochybníť tvrdenia znalca, tak aby mohli byť predmetom odvolacieho prieskumu s odlišným záverom, ktorý by spochybnil závery okresného súdu.

8. K odvolaciemu dôvodu žalobcu, že súd prvej inštancie postupoval arbitrárne, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je nepostačujúce vo vzťahu k vyriešeniu otázky dôkaznej sily jednotlivých dôkazných prostriedkov (znaleckého posudku a zmluvy o zmenkovom vyplňovacom práve), pričom zmluva o zmenkovom vyplňovacom práve zo dňa 8. februára 2008, ktorá obsahuje vyhlásenie žalovanej o avalovaní zmenky, je dôkazným prostriedkom vyššej dôkaznej váhy ako vypracovaný znalecký posudok, ktorý žalobca spochybňoval, odvolací súd uviedol, že civilné procesné právo nepozná štandard miery dôkazu, teda súdy nerozhodujú podľa toho ako sa im vec, či skutočnosť javí. Súd nepovažuje skutočnosť za preukázanú podľa toho, či sa mu javí pravdepodobnejšia, ale preto, že z vykonaného dôkazného prostriedku o jej existencii (pravdivosti) nie sú objektívne dané dôvodné pochybnosti. Z napadnutého rozsudku okresného súdu, jeho dôvodov, nebolo možné podľa odvolacieho súdu prijať záver, že by okresný súd postupoval v rozpore s ust. § 191 ods. 1, 2 CSP, tak ako namieta žalobca v odvolaní.

9. Námietky žalobcu, že okresný súd svojím rozhodnutím porušil rovnosť účastníkov konania, vyhodnotil ako nedôvodné. Odvolací súd poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 716/2016, ako aj na vyjadrenie samotného žalobcu k znaleckému posudku v podaní na čl. 192 spisu a v ňom obsiahnutým návrhom na vykonanie dokazovania výsluchom znalca a svedkýň - zamestnancov SLSP, ktoré boli riadne vykonané a vyhodnotené so záverom „že žalobca v konaní navrhnutými a vykonanými dôkazmi nepreukázal základnú spornú skutočnosť, a to platnosť zmenkového vyhlásenia žalovanej 1/ v postavení avalistu zmenky, z ktorej žalobca uplatňuje príslušný zmenkový nárok“, pričom odvolací súd akcentoval, že pokiaľ výsledky vykonaného dokazovania nezodpovedali predstavám žalobcu, keďže okresný súd žalobu v konečnom dôsledku zamietol, konštatujúc neunesenie dôkazného bremena na preukázanie nároku uplatneného žalobou, tak tento postup okresného súdu nie je možné vyhodnotiť ako porušenie jeho práva na spravodlivý proces.

10. Ďalej hodnotil námietku žalobcu, že k ním predloženému dôkazu, t.j. k podpísanému vyhotoveniu zmluvy o zmenkovom vyplňovacom práve, sa žalovaná vôbec nevyjadřila, a teda nerozporovala skutočnosť, že podpis nachádzajúci sa na uvedenej zmluve o zmenkovom vyplňovacom práve je jej vlastnoručným podpisom. Túto skutočnosť mal žalobca uviesť na pojednávaní súdu prvej inštancie dňa 11. septembra 2018, keď vyzval právneho

zástupcu žalovanej, aby sa vzhľadom k predloženej (podpísanej) zmluve o zmenkovom vyplňovacom práve zo dňa 8. februára 2008 vyjadril, či tento podpis je vlastnoručným podpisom žalovanej. Žalobca tvrdil, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo sporné, že podpis žalovanej na zmluve o zmenkovom vyplňovacom práve zo dňa 8. februára 2008 je vlastnoručným podpisom žalovanej. Z obsahu spisového materiálu a zo zápisnice z ústneho pojednávania spísanej okresným súdom dňa 28. októbra 2016, podľa zistení odvolacieho súdu vyplynulo, že žalovaná, „si nepamätá, že by podpisovala zmluvu o zmenkovom vyplňovacom práve, a že by podpísala predmetnú zmenku“ (č. l. 47 spisu). „Na základe vyjadrenia žalovanej predložil žalobca súdu ako aj žalovanej fotokópiu zmluvy o zmenkovom vyplňovacom práve, kde sa nachádza podpis žalovanej, ale žalovaná stále zotrváva na tom, že nemá vedomosť o tom, že by podpisovala túto zmluvu, a že by podpísala aj predmetnú zmenku, preto žiada, aby bola táto skutočnosť overená, zrejme a jedine a iným spôsobom sa to nebude dať urobiť ako podaním návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania na overenie pravosti podpisu tak na zmluve o zmenkovom vyplňovacom práve ako aj samotnej zmenke, teda, že sa jedná o jej skutočný podpis, pretože, ona túto skutočnosť spochybňuje“ (č. l. 47 spisu). Na uvedené nadväzovalo aj tvrdenie žalovanej na čl. 48 spisu o spornosti podpisu žalovanej a tiež i na ústnom pojednávaní dňa 11. septembra 2018, podľa obsahu zápisnice spísanej okresným súdom, v zmysle ktorej „Pokiaľ ma právny zástupca žalobcu vyzval na to, nech sa jednoznačne moja klientka vyjadrí, či podpísala zmluvu o zmenkovom vyplňovacom práve alebo nie, ja poukazujem už na svoje vyjadrenie k žalobe, kde moja klientka jednoznačne tvrdí, že v jej dispozícii sa nenachádza žiadna zmluva, ktorá by bola ňou podpísaná, práve naopak, nachádza sa v jej dispozícii originál zmluvy o zmenkovom vyplňovacom práve, ktorú nepodpísala a nie je si vedomá toho, že by podpisovala nejakú zmluvu, nejakú zmenku, akúkoľvek listinu, ktorú ako dôkaz predložil žalobca v tomto konaní. Preto žiadam, aby súd žalobu zamietol“ (č.l. 295 spisu). Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu ohľadom toho, že „žalovaná nerozporovala svoj podpis na tejto zmluve“ o vyplňovacom práve. Pokiaľ žalobca spájal túto odvoláciu argumentáciu s porušením zásady rovnosti v konaní, tak odvolací súd nezistil, že by postupom okresného súdu došlo k vade konania, ktorá by mala za následok nesprávne (nezákonné) rozhodnutie vo veci.

11. K žalobcom namietanej skutočnosti, že tvrdenia uvádzané znalcom si navzájom odporujú, keďže znalec nevedel uviesť percentuálnu pravdepodobnosť pravosti podpisu žalovanej, tvrdiac, že obdobné znalecké posudky obsahujú percentuálne vyjadrenie prijatého záveru, odvolací súd túto argumentáciu žalobcu vyhodnotil ako nedôvodnú vo vzťahu k správnosti záverov prijatých súdom prvej inštancie. Uviedol, že zo znaleckého posudku síce nevyplýva percentuálne vyjadrenie, avšak námietky žalobcu nevyplýva argumentácia v rovine vplyvu percentuálneho vyjadrenia na záver znalca, ktorý vyhodnotil, že daný podpis nemožno uznať za pravý, a teda znalec jednoznačne zodpovedal uloženú otázku ohľadom pravosti podpisu žalovanej, a tento záver bol podľa súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu dostatočný.

12. Ďalej uviedol, že ak mal žalobca za rozhodné, že percentuálne vyjadrenie je nosné a rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci, tak bolo na ňom, aby dôvody týchto záverov ozrejmil tak, aby ich bolo možné podrobiť odvolaciemu prieskumu. Žalobca námietky voči znaleckému posudku písomne vyjadril v podaní na č. l. 192 spisu, pričom vo vzťahu k nim navrhol vypočítať znalca a zamestnankyne SLSP, v čom mu súd prvej inštancie vyhovel. Odvolací súd uzavrel, že ak žalobca tvrdil, že obdobné znalecké posudky vždy obsahujú percentuálne vyjadrenie prijatého záveru, tak bolo v konečnom dôsledku jeho povinnosťou túto skutočnosť (v relevantnom štádiu konania) preukázať, resp. označiť dôkazy na preukázanie tohto svojho tvrdenia, k čomu však nedošlo.

13. Žalobca ďalej namietal, že znalec nezodpovedal otázku, prečo odlišné porovnávacie podpisy posúdil ako vlastnoručné podpisy žalovanej, pričom žalobca tvrdil že uvedená otázka nebola znalcom zodpovedná ani na pojednávaní, na ktorom bol vypočutý. Súd prvej inštancie výsluch znalca neprotokoloval, a len v zápisnici konštatoval, že výsluch znalca je obsahom zvukového záznamu z priebehu pojednávania. Žalobca mal za to, že znalec žiadnym spôsobom neobjasnil uvedené rozpory

medzi počtom písmových tvarov v porovnávacích podpisoch (str. 9 znaleckého posudku), zároveň spochybňoval posudok i z dôvodu, že znalec uviedol, že pravdepodobnosť pravosti podpisu nie je možné v danej veci určiť.

K uvedenému odvolací súd poukázal na ust. § 52 vyhlášky č 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy, ktorá upravuje zápisnicu o súdnom pojednávaní. Uviedol, že právna úprava nevyžaduje, aby v zápisnici boli zaprotokolované aj jednotlivé otázky, preto ak tomu

tak nie je, nemožno uvedené namietať v rovine odvolacieho dôvodu, ak okresný súd ani jednotlivo neprotokoloval znenie otázok, na ktoré odpovedal znalec. Odvolací súd mal za to, že z obsahu zápisnice vyplynulo, že sporové strany mali možnosť klásť otázky znalcovi, pričom nebolo zaznamenané, že by právny zástupca žalobcu vzniesol námietku k spôsobu protokolovania výpovede znalca. K žiadnemu zásahu do žalobcom tvrdených práv v rovine vykonávania dôkazov, a to výpoveďou znalca pred súdom prvej inštancie nedošlo, pričom ak sporová strana tvrdí opak, je povinná toto svoje tvrdenie preukázať.

Záverom k danej námietke odvolací súd dodal, že ak by aj boli námietky proti úplnosti alebo zneniu zápisnice o pojednávaní opodstatnené, tak nesprávnosť v zápisnici sama o sebe by nebola spôsobilá založiť vadu konania, pretože by mohlo ísť nanajvýš o nedostatky spájané s tzv. inou vadou konania, ktorá by mohla viesť k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci, čo však v danom prípade nebolo preukázané.

14. Žalobca v odvolaní namietal postup súdu prvej inštancie, ktorý mal mať za následok arbitrárne - prekvapivé rozhodnutie. Odvolací súd nezistil dôvodnosť námietky žalobcu o takom procesnom postupe súdu prvej inštancie, výsledkom ktorého by došlo k prijatiu prekvapivého rozhodnutia vo veci samej. Žalobca mal počas konania vytvorený dostatočný priestor na produkovanie dôkazov voči žalovanej, pričom v konaní neboli preukázané tvrdenia žalobcu, a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Odvolací súd konštatoval, že vydaniu odvolaním napadnutého rozhodnutia predchádzala činnosť súdu prvej inštancie, ktorá neznemožnila žalobcovi ako sporovej strane realizáciu jej procesných oprávnení, a ani žalobcovi nebola zmarená možnosť aktívnej účasti na konaní, súčasťou ktorej je aj navrhovanie dôkazov, pričom právo žalobcu na označovanie, navrhovanie dôkazov bolo realizované, uplatnené. Odvolací súd mal za to, že v konečnom dôsledku to je to len súd, ktorý rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná, resp. nevykoná.

15. Na záver odvolací súd konštatoval, že v danom prípade nejde o nepreskúmateľné súdne rozhodnutie, ale rozhodnutie, s ktorého závermi, a to tak skutkovými ako aj právnymi, sa žalobca nestotožnil. Polemizovanie - nespokojnosť odvolateľa s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym posúdením sporu súdom prvej inštancie, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP), nezakladá dôvodnosť odvolania.

16. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal včas žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, a zároveň z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP, nesprávnosť rozsudku odvolacieho súdu v časti rozhodnutia o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odôvodnil dovolateľ nesprávnosťou rozhodnutia vo veci samej, navrhujúc dovolaciemu súdu, aby zrušil rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

17. K namietanej vade podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, malo dôjsť tým, že odvolací súd procesne pochybil a vychádzal z nesprávneho záveru, že tvrdenie žalobcu o tom, že žalovaná podpísala zmluvu o zmenkovom vyplňovacom práve zo dňa 8. februára 2008, bolo žalovanou účinne popreté. Mal za to, že skutkové tvrdenia právneho zástupcu žalovanej o účinnom popretí skutkových tvrdení, neboli účinne popreté, pričom rovnako nimi nedošlo ani k popretiu pravosti podpisu na zmluve. Konštatoval, že

tvrdenia predložené žalovanou stranou boli neurčité a vyplýval z nich iba záver, že žalovaná nemá vedomosť, resp. si nepamätá podpísanie zmluvy o zmenkovom vyplňovacom práve. Tvrdil, že žalovaná počas celého konania neuviedla, že podpis na zmluve nie je jej vlastnoručným podpisom, t.j. nevzniesla námietku nepravosti podpisu, a ak by žalovaná účinne poprela svoj podpis, k čomu podľa dovolateľa nedošlo, tak by zvolil ďalší procesný postup v podobe navrhnutia ďalších dôkazov, vrátane súkromného znaleckého posudku a výsluchu žalovanej, keďže podpis nebol účinne popretý, žalobca opakovane tvrdil, že tento nie je sporný a neexistoval dôvod, pre ktorý by dával ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania.

18. Dovolateľ konštatoval, že postupom odvolacieho súdu došlo k výraznému zásahu do práv žalobcu v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pretože odvolací súd porušil právo žalobcu podľa čl. 2 CSP, podľa ktorého každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo, pričom odvolací súd v rozpore s danou zásadou vychádzal zo spornosti podpisu na zmluve o vyplňovacom práve, ktorý nebol žalovanou účinne popretý, a teda vychádzal zo skutočnosti, ktorá v konaní nevyšla najavo.

Porušenie práva na spravodlivý proces videl aj v porušení jeho procesného práva podľa čl. 6 CSP, pretože odvolací súd nevychádzal z rovného postavenia strán sporu, keďže žalovaná nevzniesla relevantné prostriedky procesnej obrany, resp. účinne nepoprela skutkové tvrdenia žalobcu, avšak odvolací súd tieto vyhodnotil ako rozhodujúce a v prospech žalovanej, v dôsledku čoho žalobca nepodal návrh na ďalšie dokazovanie. Odvolací súd mal v rozpore s ust. § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich vychádzať zo skutočností, ktoré v konaní neboli zistené, a mal vychádzať z popretia rozhodujúcich skutočností žalovanou, napriek tomu, že táto ich účinne nepoprela. Ďalej žalovaná mala v rozpore

s čl. 8 CSP neoznačiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci, a tieto nepodoprela dôkazmi, pričom odvolací súd mal vyhodnotiť neurčité a nejednoznačné tvrdenia žalovanej ako účinné popretie skutkových tvrdení žalobcu. V ďalšom mal odvolací súd v rozpore

s čl. 15 CSP nevyhodnotiť dôkazy a tvrdenia strán sporu v súlade s princípmi CSP, pretože v rozpore s ust. § 191 ods. 1 CSP neprihliadal na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Ako pochybenie odvolacieho súdu uviedol dovolateľ aj to, že tento v rozpore s ust. § 383 CSP nevychádzal zo skutkového stavu, zisteného súdom prvej inštancie, a to napriek tomu, že nedoplnil, ani nezopakoval dokazovanie.

19. Za závažné porušenie procesných práv žalobcu považoval tiež konštatovanie odvolacieho súdu v ods. 25 rozhodnutia, vo vzťahu k údajnému účinnému popretiu podpisu žalovanej na zmluve o zmenkovom vyplňovacom práve. Mal za to, že ak odvolací súd dospel k záveru o spornosti podpisu na zmluve o zmenkovom vyplňovacom práve, tak odvolací súd v rozpore s ust. § 383 CSP, bez toho aby doplnil dokazovanie, vychádzal zo skutkového stavu, ktorý nebol zistený súdom prvej inštancie. Pochybenie odvolacieho súdu podľa dovolateľa zakladá zároveň i ďalší dôvod na podanie dovolania, pretože odvolacím súdom došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu.

20. Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodil aj z ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá ešte

v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola vyriešená. V dovolaní vymedzil tri otázky a to:

- „či skutkové tvrdenie o tom, že strana sporu si nie je vedomá podpísania zmluvy, resp. si tieto skutočnosti nepamätá je možné považovať za účinné vnesenie námietky nepravosti podpisu“;

- či skutkové tvrdenie sporovej strany o skutočnosti, ktorá sa týka jej vlastného konania, je možné považovať za účinné popretie tvrdení protistrany podľa § 151 CSP, keď sporová strana uvedie, že si uvedené skutočnosti nepamätá, nie je si vedomá, resp. má o týchto pochybnosti,

- či ide o účinne vnesenú námietku nepravosti podpisu na zmenke a zmluve o zmenkovom vyplňovacom práve, keď žalovaná strana neuvedie žiadne konkrétne skutočnosti, týkajúce sa jej vnímania a konania, resp. jednoznačným spôsobom neuvedie, či popiera alebo nepopiera svoj podpis.

21. Odvolací súd mal podľa dovolateľa nesprávne právne posúdiť dôkazy a skutkové tvrdenia,

predložené a tvrdené vo veci tak, že ich vyhodnotil spôsobom odporujúcim ustanoveniu § 151 ods. 1 CSP, týkajúce sa ne/podpísania zmluvy o zmenkovom vyplňovacom práve, resp. toho, že si žalovaná nepamätá, že by podpisovala takúto zmluva, pričom odvolací súd tieto tvrdenia považoval za účinné popretie pravosti podpisu. Tvrdí, že žalovaná mala povinnosť predložiť skutkové tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach ak boli tieto predmetom jej vlastného konania alebo vnímania, inak mali súdy nižšej inštancie vyhodnotiť popretie skutkového tvrdenia žalovanej ohľadom podpisu na zmluve o zmenkovom vyplňovacom práve ako neúčinné.

22. Ďalej dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodnil podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Otázky dovolateľ špecifikoval v znení, či:

- „má súd povinnosť hodnotiť navzájom si odporujúce dôkazy v súlade s pravidlami logického myslenia“,
- „má súd povinnosť vysporiadať sa so všetkými podstatnými dôkazmi alebo si môže vybrať na základe, ktorých dôkazov bude nárok posudzovať“,
- „je súd viazaný závermi znaleckého posudku, vykonaným za účelom určenia pravosti podpisu, ak v konaní existujú dôkazy vylučujúce správnosť záverov znaleckého posudku“,
- „má súd povinnosť hodnotiť vyhotovený znalecký posudok, a to v otázke, či závery posudku nie sú v rozpore s výsledkami ostatných dôkazov“.

23. Podľa dovolateľa sa mal odvolací súd odkloniť od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a to od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „najvyšší súd“) sp. zn. 6MCdo/1/2010, pretože výsledok hodnotenia dôkazov odvolacím súdom, nezodpovedá pravidlám logického myslenia a súd vychádzal zo skutočností (nespornosť podpisu), ktoré v konaní nevyšli najavo. Ohľadom otázky týkajúcej sa znaleckého posudku sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu - uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1MobdoV/11/2008 a uznesenia sp. zn. 1SŽR/102/2014

24. Záverom dovolateľ uviedol, že odvolací súd prejednávajú vec nesprávne právne posúdil, keď svoje rozhodnutie postavil na znaleckom posudku, ktorý bol v rozpore s výsledkami ostatných dôkazov. Súdy nižšej inštancie sa nezaoberali a nevysporiadali s dôkazom, z ktorého jednoznačne vyplývalo, že žalovaná avalovala spornú zmenku, resp. odvolací súd tento dôkaz (zmluvu o zmenkovom vyplňovacom práve) v rozpore so zisteným skutkovým stavom a CSP, posúdil ako medzi sporovými stranami sporný. Ďalej súdy nezobrali do úvahy ďalšie dôkazy a nevysporiadali sa so skutočnosťou, že v konaní sa nachádza dôkaz - znalecký posudok, z ktorého má údajne vyplývať, že žalovaná sa na spornú zmenku nepodpísala,

ale i ďalšie dôkazy a skutočnosti, z ktorých naopak jednoznačne vyplýva, že žalovaná zmenku avalovala. Dovolateľ považuje rozsudok odvolacieho súdu za výlučne znalecké rozhodnutie, pretože odvolací súd ignoroval skutočnosti, že žalovaná podpísala zmluvu o zmenkovom vyplňovacom práve, v ktorej doznala avalovanie zmenky, SLSP

by bez splnenia odkladacej podmienky, ktorou bolo avalovanie zmenky, neposkytla úver, zamestnankyne SLSP potvrdili, že pri štandardnom kontraktačnom postupe overujú totožnosť občianskym preukazom, žalovaná predložila originál zmluvy o zmenkovom vyplňovacom práve, ktorú mala k dispozícii, na ktorej sa nachádzalo aj jej číslo občianskeho preukazu.

Tieto skutočnosti žalobca opakovane namietal, pričom súd nekonštatoval ich spornosť, hoci v rozsudku vytýkal žalobcovi, že mal možnosť predkladať dôkazy proti žalovanej.

25. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu písomne v lehote nevyjadřila.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť (§ 447 písm. f/ CSP).

27. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

28. Podľa ustanovenia § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia expressis verbis vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

29. Podľa § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces

30. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

31. Podľa ustanovenia § 431 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.(§ 431 ods. 2 CSP)

32. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP).

33. Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

34. Za porušenie práva na spravodlivý proces videl dovolateľ najmä v tom, že súdy sa v odôvodnení svojich rozhodnutí nevysporiadali so všetkými dôkazmi a tvrdeniami uplatnenými žalobcom, a to najmä s ohľadom na (podľa žalobcu) neúčinné popretie skutkových tvrdení žalovanou, ďalej že súd vychádzal z nerovného postavenia strán sporu a tiež, že súdy nevykonali dokazovanie a nehodnotili dôkazy a tvrdenia strán sporu v súlade s CSP.

35. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne záver dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

36. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv

garantovaných Ústavou SR.

37. Aby bola daná prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr.: právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom vo svojom materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol strane rozsudok doručený do vlastných rúk. Naopak medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Pre prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces.

38. Pokiaľ sa odvolací súd po preskúmaní veci a napadnutého rozhodnutia stotožní s názorom vysloveným súdom prvej inštancie bez toho, aby vytkol obsah odôvodnenia rozhodnutia, nemožno túto skutočnosť považovať za vadu, ktorá by napĺňala predpoklady zákonom stanoveného dovolacieho dôvodu len preto, že sporová strana s rozhodnutím nesúhlasí.

Z ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, upravujúceho náležitosti odôvodnenia rozhodnutí odvolacieho súdu, vyplýva, že odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie vecí, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Z ustanovenia § 387 ods. 3 CSP vo väzbe na ust. § 393 ods. 2 veta prvá CSP vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami/námietkami uvedenými v odvolaní. Súčasne z čl. 3 ods. 1 CSP vyplýva, že každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s ústavou, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené

39. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Odvolací súd sa vyjadril ku všetkým podstatným a pre posúdenie veci relevantným odvolacím námietkam, a nie je mu možné vytýkať, že sa vo svojom rozhodnutí v odôvodnení dostatočne nevysporiadal s argumentáciou/námietkami sporových strán, resp. žalobcu. Súdny, v odôvodnení rozhodnutí uviedli rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísali priebeh konania, stanoviská sporových strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery.

40. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Dovolací súd zároveň

uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Skutočnosť, že žalobca mal na vec odlišný názor a že rozhodnutie súdu nebolo odôvodnené podľa jeho predstáv, nezakladá vadu podľa ust. § 420 písm. f/ CSP.

41. Ohľadom namietaného nevykonania dokazovania navrhovaného žalobcom dovolací súd uvádza, že súd vždy rozhodne, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 CSP). V súlade s § 191 ods. 1 CSP súd dôkazy hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, pričom žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu (čl. 15 ods. 2 CSP). Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak (§ 191 ods. 2 CSP). V danom prípade nebolo návrhu žalobcu na vykonanie ďalšieho dokazovania vyhovieť s odôvodnením, že už dovtedy vykonaným dokazovaním boli dostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti, preto nebolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie.

42. Zároveň dovolací súd poukazuje na to, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom súde nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho ustálil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod) a či konajúci súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

43. Vo vzťahu dovolacej argumentácii žalobcu, obsahom ktorej bola aj námietka, že súdy vyhodnotili vykonané dokazovanie jednostranne len v prospech žalovanej, a že nevykonali žalobcom navrhnutý dôkaz, dovolací súd uvádza, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať - za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). Z hľadiska procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP aj ústavný súd považuje námietku nevykonania dôkazu za irelevantnú (I. ÚS 61/2019).

44. Žalobca namietal aj to, že v konaní nebola rešpektovaná zásada rovnosti. Treba dodať, že podstatou princípu rovného postavenia účastníkov civilného sporového konania (čl. 6 ods. 1 CSP) je rovnaká miera možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany. V danom prípade z obsahu spisu nevyplýva, že by súdy nevytvorili stranám sporu rovnakú možnosť realizovať ich procesné oprávnenia. Zo spisu nevyplýva, že by žalobca nemal rovnakú možnosť vyjadriť sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, k priebehu konania a k vyjadreniam protistrany. Vzhľadom na námietky žalobcu týkajúce

sa (údajného) nevyváženého spôsobu dokazovania dovolací súd pripomína, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje aj právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom sporovom konaní viazaný návrhmi procesných strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky nimi navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie strán sporu. Žalobca aj žalovaná ako sporové strany mali rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňovali a plnili za rovnakých podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z týchto sporových strán. Mali rovnakú možnosť navrhovať dôkazy, tieto predkladať a vyjadrovať sa k nim, pričom aj prípadné nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

45. Podľa presvedčenia žalobcu porušil odvolací súd zákon (a spôsobil procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP) tým, že v rozpore ust § 383 CSP nevychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, a to napriek tomu, že nedoplnil, ani nezopakoval dokazovanie. Podľa ust. § 383 je odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Treba dodať, že podľa § 384 ods. 1 CSP odvolací súd sám zopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich nevykonala súd prvej inštancie, hoci ich strana navrhla (§ 384 ods. 2 CSP). V danom spore sa ale odvolací súd stotožnil so skutkovými zisteniami a z nich vyvodnými skutkovými závermi súdu prvej inštancie, preto nemal odvolací súd dôvod dokazovanie zopakovať alebo doplniť (§ 384 ods. 1 a 2 CSP). Procesný postup odvolacieho súdu, ktorý sa nepriechil zákonu, nemohol viesť k procesnej vade zmätočnosti tvrdenej žalobcom, preto za neopodstatnenú považuje dovolací súd aj túto námietku žalobcu.

46. Dovolateľ taktiež vo vzťahu k tvrdenému odňatiu možnosti konať pred súdom nevykonaním navrhovaných dôkazov namietal, že pokiaľ by žalovaná účinne poprela svoj podpis, k čomu podľa neho nedošlo, tak by zvolil ďalší procesný postup v podobe navrhnutia ďalších dôkazov, vrátane súkromného znaleckého posudku a výsluchu žalovanej, keďže podpis nebol účinne popretý, žalobca opakovane tvrdil, že tento nie je sporný. Takáto argumentácia dovolateľa je v príkrom rozpore s logikou priebehu celého konania na súdoch nižšej inštancie, ako aj s povahou nároku v konaní uplatnenom, t. j. nárokom zo zmenky.

47. Už z námietok žalovanej formulovaných vo vyjadreniach v priebehu konania je zrejmé, že neustále popiera podpísanie doložených listín. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie je úplne jasné, že tento jej podanie vyhodnotil tak, že žalovaná namietala platnosť zmienkových prehlásení, teda jednalo sa o námietku absolútnu, pričom žalovaná je oprávnená takúto námietku uplatniť voči komukoľvek, kto sa práv zo zmenky domáha. Samotná žalovaná navrhla vo vzťahu k spornosti podpisu vykonať vo veci znalecké dokazovanie, ktorého závery osvedčili jej tvrdenia, t. j. nepravosť jej podpisu, a z takéhoto dôkazu súd prvej inštancie nepochybne logicky dovodil neplatnosť zmienkového vyhlásenia vo vzťahu k žalovanej.

48. Spochybňovanie vykonaného dokazovania tvrdením žalobcu, že nebol vykonaný výsluch samotnej žalovanej za účelom zistenia, či predložené podpisy, z ktorých znalec vychádzal ako z porovnávacích materiálov, sa javia ako popierajúce podstatu vykonaného dôkazu. Tieto materiály ako spôsobilé pre znalecké dokazovanie zabezpečil samotný súd prvej inštancie a žalovaná ich nikdy nespochybnila, dovolací súd tak nevidí žiaden dôvod na to, aby nevykonanie takéhoto dôkazu mohol vyhodnotiť ako odňatie možnosti konať pred súdom žalobcu, keď samotná žalovaná priebeh znaleckého dokazovania a jeho závery nespochybňuje. Súd prvej inštancie

vo svojom rozhodnutí riadne zdôvodnil svoje závery a vyjadril sa veľmi detailne k vhodnosti použitého porovnávacieho materiálu ako aj k záverom znalca. Žalobca svojou úvahou smeruje vlastne k tomu, že spochybňuje porovnávacie podpisy, teda jeho úvaha speje k tomu, že každý podpis, ktorý bol znalcovi predložený ako porovnávací materiál, by mal byť podrobený ďalšiemu znaleckému skúmaniu ohľadom jeho pravosti. Takáto požiadavka sa prieči akejkoľvek racionálnej úvahe o tom, k čomu má znalecké dokazovanie slúžiť, pokiaľ samotný žalobca tieto podpisy nespochybnil relevantne inými dôkazmi, ktoré by mohli súd viesť k záveru, že ide o podpisy inej osoby ako žalovanej. Bez relevantných návrhov a racionálne dôvodných spochybnení (keď doposiaľ ide výlučne o hypotetické a špekulatívne úvahy žalobcu) nemožno jeho argumentáciu považovať za takú, ktorá by mohla súd viesť k záverom o potrebe vykonať ďalšie ním navrhované dokazovanie.

49. Predovšetkým však je potrebné akcentovať povahu prebiehajúceho sporu. Keďže ide o plnenie zo zmenky, kedy samotná listina (a jedine táto listina, ako cenný papier s osobitnou povahou) a výlučne jej zákonom predpokladaný obsah a forma sú predmetom skúmania súdom a podkladom pre uloženie povinnosti zo zmenky plniť (t. j. nemôže byť podkladom podpis na akejkoľvek inej listine), postupoval súd prvej inštancie správne, keď na základe procesného návrhu žalovanej vyhovel dôkaznému návrhu vykonať znalecké dokazovanie, pričom toto dokazovanie obmedzil len na skúmanie podpisu, ktorým je opatrená rozhodujúca listina - zmenka, ktorá inkorporuje právo jej majiteľa na vykonanie postihu - uplatnenie zmenkových nárokov. Úvaha súdov nižšej inštancie, že „v konaní bolo podstatnou skutočnosťou, či podpis v poradí prvého avalistu na zmenke, je vlastnoručným podpisom žalovanej, čo sa premietlo do vymedzenia znaleckej úlohy v uznesení súdu o nariadení znaleckého dokazovania“ je nepochybne správna a vyriešenie tejto úlohy znalcom dalo základ správnej skutkovej aj právnej úvahe vedúcej k zamietnutiu žalobného návrhu z dôvodu, že v konaní nebol osvedčený základný predpoklad viazanosti avalistu zo zmenky - a to pravosť jeho podpisu (tu žalovanej) na nej. Z obsahu dovolacích námietok v zásade vyplýva snaha dovolateľa presvedčiť dovolací súd o tom, že nevykonanie dokazovania smerujúceho k osvedčeniu pravosti podpisu žalovanej na Zmluve o vyplňovacom práve k zmenke, resp. to, že podľa neho dostatočne nepoprela jeho pravosť (k čomu smerujú aj ním položené rýdzo skutkové otázky, ktorými sa dovoľáva judikátorného odklonu resp. ktoré žiada riešiť ako právne otázky), mu môže privodiť úspech v konaní. Táto jeho úvaha však bola jednoznačne zodpovedaná v rozhodnutí súdu prvej inštancie, odobrenom rozhodnutím odvolacieho súdu, že je irelevantné to, či túto zmluvu žalovaná podpísala resp. že nie je podstatným to, či poprela alebo nepoprela svoj podpis na nej, keď jediným relevantným dokumentom v konaní o plnenie zo zmenky je len zmenka samotná.

50. Snaha žalobcu vykonať ďalšie dokazovanie za účelom preukázania pravosti podpisu na Zmluve o vyplňovacom práve bez preukázania pravosti podpisu na zmenke, ktorá je cenným papierom, v ktorom je inkorporované právo majiteľa zmenky domáhať sa voči zmenkovo zaviazaným osobám svojich zmenkových nárokov, bola správne vyhodnotená súdmi nižšej inštancie ako neefektívna, takéto dokazovanie by nemalo žiaden účel a nemohlo by zmeniť záver o tom, že pokiaľ v konaní nie je jednoznačne a spoľahlivo preukázané, že zmenka je opatrená pravým podpisom žalovanej ako avalistu zmenky, nie je možné uplatňovať akékoľvek zmenkové nároky voči takejto osobe. Správny tak bol postup súdu prvej inštancie, ktorý návrh na výsluch žalovanej k pravosti podpisu na Zmluve o vyplňovacom práve zamietol.

51. Zo všetkých, vyššie uvedených, dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

K namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci

52. V súvislosti s uplatnenými dôvodmi prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 CSP dovolací súd uvádza, že pre úspešnosť dovolania pre riešenie právnej otázky podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/, b/ alebo c/ CSP, musí dovolateľ vymedziť dovolací dôvod spôsobom upraveným v ust. § 432 ods. 1 a 2 CSP, teda tak, že uvedie právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, a konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku významnú pre rozhodnutie sporu správne vyriešiť, t. j. predložiť vlastnú právnu argumentáciu, ktorej opodstatnenosť, resp. neopodstatnenosť má dovolací súd v nadväznosti na právne závery odvolacieho súdu posudzovať.

53. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/, b/ alebo c/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zároveň dovolací súd uvádza, že argumentácia dovolateľa musí byť prispôbená tomu, že dovolanie opierajúce sa o dovolací dôvod podľa § 432 CSP je zamerané výlučne na riešenie právnych otázok, ktoré sú významné aj pre rozhodnutie konkrétneho sporu, čo znamená, že nesmie ísť o otázky hypotetické, prípadne akademické.

54. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 222/2009 z 26. februára 2010).

55. Z vyššie uvedeného vyplýva rozsah i obsah dôvodov, ktoré musí dovolateľ uplatniť. Nesprávne právne posúdenie pritom môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia. Ak bude dovolateľ tvrdiť, že súdy z vykonaného dokazovania nezistili správne skutkový stav a nesprávne vec preto právne posúdili, a to vo vzťahu k riešeniu niektorej právnej otázky, nepôjde o dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, ale o napadnutie rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatočné zistenie skutkového stavu. Predložením vlastnej verzie skutkového stavu, ktorý považoval za dôležitý pre rozhodnutie, dovolateľ nesmeruje proti právnemu posúdeniu veci, ale proti skutkovým zisteniam. Nemôže byť v tomto smere postačujúce, nakoľko je dovolací súd viazaný obsahovým vymedzením dovolacieho dôvodu, aby namietané nesprávne právne posúdenie veci bolo uvedené len odkazom na zákonné ustanovenie, ale je potrebné, aby dovolateľ konkrétne uviedol právnu otázku a uviedol, prečo zaujal odvolací súd nesprávny názor na jej riešenie (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J. Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, 1409 s.).

56. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp.

zn. 1Cdo/206/2016

z 26.09.2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8.06.2017).

57. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ založil prípustnosť svojho dovolania na ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ CSP. Ak dovolací súd má riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd a b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (viď uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018). Pokiaľ dovolateľ namieta aj nesprávne právne posúdenie právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), je povinný zároveň špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť. Z dovolania vyplýva, že žalobca vytýka odvolaciemu súdu viacero nesprávností, namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je podložené náležitým zistením skutkových okolností významných pre správne právne posúdenie veci, kritizuje správnosť jeho úvah, spôsobu vykonania a hodnotenia dôkazov ako aj jeho záverov, a neopodstatnenosť niektorých jeho konštatovaní. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013). Prípustnosť dovolania nastáva vtedy, ak dovolací súd sám dospeje k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. ním riešená právna otázka po právnej stránke zásadný význam skutočne má. V tomto smere nie je relevantný subjektívny názor dovolateľa.

58. V časti, v ktorej vyvodzoval dovolateľ prípustnosť podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP konkretizoval 4 otázky - či má súd povinnosť hodnotiť navzájom si odporujúce dôkazy v súlade s pravidlami logického myslenia, či má súd povinnosť vysporiadať sa so všetkými podstatnými dôkazmi alebo si môže vybrať na základe, ktorých dôkazov bude nárok posudzovať, či je súd viazaný závermi znaleckého posudku, vykonaným za účelom určenia pravosti podpisu, ak v konaní existujú dôkazy vylučujúce správnosť záverov znaleckého posudku a či má súd povinnosť hodnotiť vyhotovený znalecký posudok, a to v otázke, či závery posudku nie sú v rozpore s výsledkami ostatných dôkazov.

59. V časti, v ktorej dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, špecifikoval 3 otázky - či skutkové tvrdenia žalovanej, že si nie je vedomá podpísania zmluvy, resp. že si to nepamätá možno považovať za účinné vznesenie námietky nepravosti podpisu, či skutkové tvrdenie žalovanej o skutočnosti týkajúcej sa jej vlastného konania možno považovať za účinné popretie tvrdení protistrany podľa § 151 CPS a posúdenie, či ide o účinné vznesenú námietku nepravosti podpisu, keď žalovaná neuvedie, či popiera alebo nepopiera svoj podpis.

60. Dovolací súd konštatuje, že obsahom položených otázok sú vlastne námietky žalobcu, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd sa nevysporiadali s podstatnými argumentami sporovej strany ohľadom ne/účinného popretia skutkových tvrdení žalovanou týkajúcich sa podpisu na zmluve o zmenkovom vyplňovacom práve, resp. zmenke, čo bolo dôvodom, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a je v rozpore so zákonom ako aj kritika spôsobu hodnotenia dôkazov súdmi a tiež namietanie ne/vykonania dokazovania súdmi nižšej inštancie.

61. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu vyplýva, že z rozsiahle vykonaného dokazovania, vyvodili právne závery s oporou v zákone tak, že sa vyjadril ku všetkým podstatným námietkam a argumentom, ktoré žalobca počas konania vzniesol. Podstata argumentácie žalobcu, ktorú v konaní prezentoval, spočívala v jeho predpoklade o neúčinnosti popretia

pravosti podpisu na zmluve. Už súd prvej inštancie v zhode s odvolacím súdom však dovodili, že žalovaná jednoznačne spochybnila pravosť podpisov a účinne poprela podpísanie zmluvy o zmenkovom vyplňovacom práve ako aj podpísanie zmenky (č.l. 29, 47, 186, 295 spisu), čo sa napokon potvrdilo znaleckým dokazovaním. Následne sa odvolací súd vysporiadal s takmer zhodnými námietkami žalobcu ako odvolateľa, kedy predmetom odvolacieho prieskumu bola opäť takmer rovnaká argumentácia vychádzajúca z tvrdenia žalobcu, že nedošlo k účinnému popretiu skutkových tvrdení žalovanou, že táto dostatočne nepreukázala popretie svojho podpisu na zmluve, resp. zmenke ako aj námietky voči spôsobu vykonania dokazovania a hodnotenia dôkazov v konaní. Odvolací súd v celom rozsahu prijal a odobril rozhodnutie súdu prvej inštancie svojím potvrdzujúcim rozhodnutím. Dovolací súd opätovne poukazuje na to, že nie je oprávnený posudzovať procesne náležitým spôsobom zistený a ustálený skutkový stav zo strany súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu a zaoberať sa skutkovými otázkami. Súdny dospel k záverom vyjadreným vo svojich rozhodnutiach na základe riadne vykonaného dokazovania, v súlade so zákonom stanoveným procesným postupom. Spochybňovanie výsledkov vykonaného dokazovania a skutkových záverov alebo polemizovanie s odôvodnením rozhodnutia súdov oboch inštancií nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP.

62. Dovolateľ v podanom dovolaní, vo vzťahu k dovolacím dôvodom podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP nastolil celkovo 7 otázok. Vzhľadom na vyššie uvedené však dovolací súd konštatuje, že uvedené otázky sa týkali vykonaného dokazovania, keď žalobca nesúhlasil so spôsobom vyhodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie a následne odvolacím súdom. Z dovolateľom predložených otázok vyplývala jeho nespokojnosť s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, kedy predkladá vlastnú konštrukciu predpokladov, z ktorých podľa neho mali konať súde vychádzať (t. j. ním tvrdený nedostatočný popierací prejav žalovanej), a hoci dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižšej inštancie, ním nastolené otázky sa netýkali interpretácie právneho predpisu, ale boli výsledkom skutkových zistení súdov. Všetky dovolateľom nastolené otázky sú tak otázkami skutkovými, ktoré dovolací súd neskúma, a tu navyše otázkami, ktorými podsúva dovolateľ svoje videnie skutkového stavu.

63. Záverom ešte dovolací súd poukazuje na to, že je nevyhnutné rozlišovať medzi právnymi a skutkovými otázkami v súvislosti s mimoriadnymi opravnými prostriedkami. Revízia rozhodnutí súdov nižšej inštancie je možná výlučne vo svetle skúmania riešenia právnych otázok, nikdy nie skutkových. Otázky položené dovolateľom nespĺňajú predpoklad prípustnosti tak, ako to predpokladá ust. § 421 ods. 1 CSP, a to najmä z dôvodu, že tak, ako sú formulované, netvorí právnu otázku od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, pričom aj formulácia samotných otázok súvisí výlučne s vyhodnocovaním zisteného skutkového stavu. Dovolateľom formulované otázky teda nemožno považovať za právne, ale čisto skutkové otázky, pričom z obsahu dovolania je zrejmá len všeobecná nespokojnosť dovolateľa s vyvedením iných skutkových zistení a záverov súdmi nižších inštancií konajúcimi súdmi, čo tieto učinili spôsobom, ktorý sa neprieči logike ani výsledkom vykonaného dokazovania. Je zrejmé, že v prejednávanej veci sú otázky položené dovolateľom skutkovými otázkami, na ktoré už odpovedali súdy nižšej inštancie, avšak spôsobom, s ktorým sa dovolateľ nestotožnil.

64. Súd prvej inštancie ako i odvolací súd v štádiu dokazovania získavajú pre rozhodnutie podstatné skutkové poznatky o veci, ktorá je predmetom konania. V rámci tohto štádia sa skúma, či žalobca, ako strana, ktorá sa domáha určitého nároku, preukázala oprávnenosť nároku, a teda či v spore uniesla dôkazné bremeno. Výsledkom uvedeného štádia je hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie a to podľa jeho úvahy, pričom každý dôkaz hodnotí jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 CSP). Dovolací súd tak uzatvára, že otázka unesenia dôkazného bremena súvisí s vykonávaním a hodnotením dôkazov v konaní pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom. Hoci sa dovolateľ v podanom dovolaní snažil navodiť, že ide v danom prípade o riešenie právnej otázky, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti bolo zrejmé,

že tomu tak nebolo.

65. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, resp. súdu prvej inštancie a spochybňovanie správnosti ich rozhodnutí, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. a/, b/, resp. písm. c/ CSP. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľ nevymedzil dovolací dôvod uplatnený v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP spôsobom, aký vyplýva z ust. § 432 ods. 2 CSP, čo vylučuje uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a je naplnený dôvod pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

66. Dovolací súd súčasne dopĺňa, že záver o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP pri riešení tzv. skutkových otázok zaujal už vo svojich skorších rozhodnutiach (v podrobnostiach viď aj 1Obdo/47/2017, 4Obdo/45/2017, 5Obdo/22/2017), zotrváva na ňom a nevidí dôvod, aby sa od neho v rozhodovanej veci odklonil.

67. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu neumožňuje, aby bol na jeho základe uskutočnený meritórny prieskum. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcu je procesne neprípustné a preto ho podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol.

68. Žalovaná bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol jej nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

69. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.